

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl v hlavním líčení, konaném dne 1. října 2010 v Praze, v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Ing. Márie Petrovkové a přísedících Jiřího Kubáta a Ludmily Bernardové,

t a k t o:

Obžalovaná

L [REDACTED] S [REDACTED]

nar. [REDACTED] operátorka asistenční centrály, trvale bytem [REDACTED]
[REDACTED] adresa pro doručování [REDACTED]

je v i n n a, ž e

jako zaměstnankyně společnosti [REDACTED] se sídlem [REDACTED] pracovala na pobočce [REDACTED] na pozici recepční - pokladní a měla podepsanou hmotnou zodpovědnost za svěřené hodnoty (ceniny, peníze v tuzemské i zahraniční měně), kdy s úmyslem se obohatit v období od 1.4.2008 do 8.11.2009 si z trezoru na pobočce postupně po částech vybírala svěřenou finanční hotovost ve výši 887.093,36 Kč, kdy tyto finanční prostředky použila pro svou vlastní potřebu, a své jednání se snažila zastítní vytvářením falsifikátů výdajových dokladů ve výši 22.538,- Kč, vytvářením fiktivních úhrad neoprávněně přijatých za neobjednané, neschválené a neprovedené služby ve výši 328.400,- Kč, kdy zbylá finanční hotovost ve výši 536.155,36 Kč byla samotným schodkem ve svěřených hodnotách, čímž tedy společnosti [REDACTED] způsobila škodu v celkové výši 887.093,36 Kč,

t e d y: přisvojila si cizí věc, která jí byla svěřena, a způsobila tak na cizím majetku značnou škodu,

čímž spáchala

trestný čin **zpronevěry** podle § 248 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákona č. 140/1961 Sb. (dále též "tr. zákona")

a odsuzuje se

podle § 248 odst. 3 tr. zákona k trestu odnětí svobody v trvání **2 (dvou) let**.

Podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zákona ve spojení s § 60a odst. 1 tr. zákona se výkon uloženého trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **3 (tří) let** a zároveň se nad obžalovanou vyslovuje **dohled**.

Podle § 49 odst. 1 tr. zákona a § 50 odst. 1 tr. zákona se obžalované ukládá trest **zákazu činnosti**, spočívající ve výkonu funkce spojené s hmotnou odpovědností v trvání **3 (tří) let**.

Podle § 59 odst. 2 tr. zákona se **obžalované ukládá**, aby ve zkušební době podle svých sil a možností uhradila společnosti [REDAKCE] se sídlem [REDAKCE] způsobenou škodu.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaná **povinna nahradit** poškozené společnosti [REDAKCE] se sídlem [REDAKCE] škodu ve výši **887.093,36 Kč**.

O d ů v o d n ě n í

Z důkazů provedených v hlavním líčení byl zjištěn skutkový stav věci, jenž je popsán ve výrokové části rozsudku.

Obžalovaná se ke shora uvedené trestné činnosti, jež jí je kladena za vinu, jak v přípravném řízení, tak v řízení před soudem plně doznala s tím, že před soudem detailně popsala, v jaké pozici u společnosti [REDAKCE] pracovala, jakým způsobem probíhala manipulace s finančními prostředky, jež jí byly svěřeny, jakým způsobem a z jakého důvodu z pokladny, ve které měla uloženy svěřené finanční prostředky, průběžně vybírala různé částky a používala je na vlastní potřebu. Uvedla, že zpočátku si z pokladny nějaké peníze „půjčovala“, jelikož měla nízký příjem (cca 13.000,- Kč měsíčně) a ten jí nestačil na pokrytí základních životních potřeb (když jen za bydlení [REDAKCE] platila 11.000,- Kč měsíčně) a snažila se „půjčené“ peníze průběžně do pokladny vracet. Ovšem když zjistila, že si „půjček“ nikdo z vedení společnosti nevšímal, začala si půjčovat více a situace se stala nekontrolovatelnou. Poté co obdržela z centrály [REDAKCE] email, že v pokladně (případně v pokladnách, když každá měna byla evidovaná ve své pokladně) má vysoký zůstatek vystavila fiktivní faktury v celkové hodnotě cca 350-400 tisíc Kč, aby evidovaný zůstatek v pokladně snížila a tím schodek zastřela. Následně ji kontaktoval její nadřízený – regionální ředitel [REDAKCE] Š [REDAKCE] a dotazoval se na vystavené faktury, jelikož nebyly schváleny a ona se mu k celé věci doznala. Poté co ji [REDAKCE] Š [REDAKCE] předložil výstup z provedené inventarizace (u které fyzicky přítomná nebyla) obžalovaná jej podepsala, ač se jí výše schodku zdála poněkud vysoká. Obžalovaná dále uvedla, že část takto získaných financí využila pro vlastní potřebu, části pomohla matce při renovaci bytu, dále půjčila svému příteli, kupovala různé dárky svým příbuzným atd. Žádné záznamy o tom kolik peněz a kdy (případně za jakým účelem) si vybírala z pokladen, si obžalovaná nedělala, tudíž částku, kterou si popsaným způsobem přisvojila, nedokázala přesně určit. Pouze uvedla, že se domnívá, že to bylo určitě méně než 500.000,- Kč spíše tak do 400.000,- Kč a odůvodnila to tím, že si vlastně nic hodnotného nepořídila. Kromě pračky a mikrovlnné trouby nic nevlastní. Nevlastní

žádnou nemovitost, ani automobil, v roce 2009 nebyla ani na žádné dovolené. Obžalovaná dále před soudem doznala, že již v minulosti (na sklonku roku 2008) měla problém se schodkem v pokladně ve výši cca 300.000,- Kč, který ovšem vysvětlila tím, že přesto že měla v úmyslu tuto hotovost odnést do banky tak nakonec neučinila, jelikož banka byla nečekaně zavřená (dne 31.12.2008) a místo toho, aby tuto skutečnost nahlásila svému zaměstnavateli, hotovost si ponechala, a když se jí snažila první následující pracovní den odnést do banky, zjistila že ji byla odcizena. Toto však nenahlásila policii a místo toho si koncem ledna 2008 vzala úvěr a celou částku zaměstnavateli uhradila.

Soud u hlavního líčení vyslechl dva svědky (R. Š. a sl. I. K.), jež prováděli inventarizaci pokladny obžalované poté, co se ke svému protiprávnímu jednání přiznala Š. Oba shodně potvrdili, že inventarizaci prováděli souběžně a poté si zjištěné skutečnosti vzájemně kontrolovali. Podrobně popsali, co znamenají jednotlivé údaje na výčetkách inventarizace založených ve spise a shodli se na tom, že se jedná o listiny, které společně sestavili. Svědkyně K. která ve pracovala od roku 2004 do dubna 2010 a v předmětné době mimo jiné jako druhá pokladní, která v době nepřítomnosti zastupovala obžalovanou, popsala vzájemný vztah s obžalovanou jako přátelský. Uvedla, že o problémech obžalované týkajících se financí nevěděla. Všimla si, že se její chování změnilo, připisovala to ovšem rodinným problémům, když ji obžalovaná sdělila, že má vážně nemocnou maminku, která (údajně) nakonec zemřela. Svědkyně rovněž detailně popsala chod předmětné pobočky a uvedla, že jednotlivé pokladničky (tj. schránky s určitými měnami, jež byly svěřeny pokladní) byly uchovávány v uzamčeném trezoru, který se nacházel v zadní místnosti pobočky nazvané pokladna. Od této místnosti měla klíč pokladní (tedy ona a obžalovaná) a náhradní klíč měl Š. Klíč od jednotlivých pokladniček měla pouze ta pokladní, jež byly svěřeny. Š. v této souvislosti potvrdil, že do pokladniček obžalované se při inventarizaci dostali tak, že poté co se mu obžalovaná ke schodku a fiktivním fakturám doznala, nechala mu klíče od pobočky (včetně klíčů od pokladniček) a s pláčem z pobočky utekla. Proto také nebyla přítomná u následné inventarizace, která proběhla ve stejný den. Svědek Š. dále potvrdil výpověď obžalované v tom směru, že faktický stav pokladniček po celou předmětnou dobu nikdo z vedení společnosti nekontroloval. Kontroly probíhaly prostřednictvím účetního oddělení se sídlem (kde je sídlo celé společnosti) pouze na dálku, na základě obžalovanou vystavených a elektronicky zaevidovaných příjmových či výdajových dokladů, případně vystavených faktur. Proto také, pokud se obžalovaná snažila udržovat nějaký přijatelný účetní stav pokladniček, nikdo po celou dobu na její protiprávní jednání nepřišel. Ovšem poté, se došlo k odhalení tohoto případu, byly podmínky týkající se nakládání s finančními prostředky ve společnosti zpřísněny. Š. dále potvrdil i výpověď obžalované ohledně schodku, jež měla obžalovaná v pokladně ke konci roku 2008.

Dále byly v řízení provedeny listinné důkazy, týkající se provedené inventarizace, ukončení pracovního poměru s obžalovanou, vyčíslení škody způsobené společností, uzavření nového pracovního poměru obžalované, snahy obžalované získat úvěr za účelem uhrazení vzniklé škody a také trestní minulosti obžalované.

Soud hodnotil všechny důkazy provedené v hlavním líčení podle svého vnitřního přesvědčení, založeném na pečlivém zvážení všech okolností případu, jednotlivě i v jejich souhrnu, jak mu ukládá ustanovené § 2 odst. 6 tr. řádu a dospěl k závěru, že je nepochybné, že se obžalovaná jednání popsaného ve výroku tohoto rozhodnutí dopustila. Protiprávní jednání obžalované je, kromě jejího dohnání, prokazováno výpovědí svědka Š. jež je podpořena výpovědí svědkyně K. a také provedenými listinnými důkazy. Oba svědkové shodně potvrdili výpověď obžalované, pokud se jedná o skutečnosti týkající se chodu předmětné pobočky a vzniku schodku na finanční hotovosti svěřené obžalované. Rozcházejí se pouze ve výši tohoto schodku, kdy obžalovaná připouští výši řádově o polovinu nižší, než uvádějí svědkové. Při hodnocení těchto

svědeckých výpovědí soud neshledal žádnou okolnost, která by snižovala jejich věrohodnost, když vypovídali shodně a pod sankcí křivé svědecké výpovědi, a jejich výpověď koresponduje s listinami obsaženými ve spise. Skutečnost, že si obžalovaná nepamatuje kolik peněz si nakonec ze svěřených částek ponechala, se soudu jeví pochopitelnou, když si (jak sama uvedla) ani pro vlastní potřebu o tom nevedla žádné záznamy a zejména když se předmětného jednání dopouštěla po delší dobu (cca 1,5 roku). Na rozdíl od tvrzení obhajoby, že si tak vysokou částku jak je specifikovaná v obžalobě (a potažmo i ve výroku tohoto rozhodnutí) obžalovaná ponechat nemohla, jelikož si nežila nad poměry a vlastně vůbec nic hodnotnějšího si nepořídila, je soud opačného názoru. O tom, že si obžalovaná skutečně žila nad poměry, příp. nad svoje možnosti svědčí to, že si přes svůj příjem cca 13.000,- Kč měsíčně, dovolila pronajmout byt, za který hradila nájem ve výši 11.000,- Kč měsíčně. Soud v tomto směru souhlasí s obžalovanou, že poté co zaplatila platby za účty a zůstalo jí následně 500,- Kč na měsíc, jí její příjem na uspokojení životních potřeb skutečně nestačil. Ovšem, ani tato svízelná životní situace, ji neopravňovala k tomu, aby si svoji životní úroveň vylepšovala z finančních prostředků, jenž nebyly její a jí byly pouze svěřeny. A už vůbec ne, aby takto vylepšovala životní úroveň svých blízkých. Soud je toho názoru, že pokud by obžalovaná měla v úmyslu skutečně „půjčené“ finanční prostředky poškozené vrátit, jistě by si o jejich výši vedla alespoň základní evidenci. A to, že „půjčené“ částky nakonec v součtu za dobu jednoho a půl roku dosáhly hodnoty téměř 890.000,- Kč, soudu vůbec nepřipadá překvapivé, když obžalovaná jednotlivé částky brala z pokladniček, kde mohlo být denně cca 300.000,- Kč – 500.000,- Kč (jak obžalovaná sama uvedla). Při takovémto obratu, kdyby si obžalovaná průměrně denně brala částku cca 3.000,- Kč, bylo by to v pokladně téměř nezmatelné a je zřejmé, že jelikož si obžalovaná nedělala žádnou vlastní inventarizaci (na konci dne, týdne či měsíce), úplně ztratila přehled o výši „zapůjčené“ částky. Obžalovaná brala, dokud to šlo a jak sama uvedla, jelikož si toho nikdo nevšiml, bylo to nekontrolovatelné. Přestala brát, až když poškozená přišla na určité nesrovnalosti ve fakturách. Proto soud tvrzení obžalované, pokud se jedná o výši zpronevěřené částky, neuvěřil a naopak uvěřil oběma vyslechnutým svědkům, když zejména svědkyně K. [redacted] neměla nejmenší důvod křivě svědčit proti obžalované, kterou považovala a nadále považuje za svoji přítelkyni. Výpověď obžalované v tomto směru tedy soud hodnotí jako ryze účelovou, ve snaze zmírnit tak hrozící trestní postih s ohledem na navrhovanou mírnější právní kvalifikaci jejího protiprávního jednání.

Obžalovaná, si tedy přisvojila cizí věc (tj. peníze), která jí byla svěřena (tj. odevzdána do její faktické moci) a způsobila tak na cizím majetku (tj. majetku společnosti [redacted]) značnou škodu (tj. ve výši 887.093,36 Kč). Je nepochybné, že finanční částka, kterou měla obžalovaná ve své moci z pozice pokladní, byla finanční částkou, kterou průběžně přijímala od klientů poškozené za prodané služby a měla je odvádět buď do banky, nebo v ojedinělých případech do jiné pobočky. Jakékoli použití těchto prostředků na nákup či úhradu vystavených faktur musel nutně schválit regionální ředitel [redacted] Š. [redacted] k tomu zde ale nedošlo. Za této situace je nepochybné, že předmětné finanční prostředky patřily poškozené společnosti a obžalovaná, pokud si je ponechala a následně určitým způsobem použila pro vlastní potřebu, přisvojila si tak cizí věc. Její jednání tak vykazuje zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu zpronevěry podle § 248 odst. 1, 3 písm. c) tr. zákona.

Při úvaze o druhu trestu a jeho výměře vycházel soud ze zákonných hledisek uvedených v §§ 23 a 31 tr. zákona. Ve prospěch obžalované svědčí její dosavadní bezúhonnost, její doznání, projevená snaha poškozené škodu uhradit a do jisté míry i její (mladý) věk, nezkušenost a naivita. Za této situace soud proto uložil obžalované trest odnětí svobody podle § 248 odst. 3 tr. zákona vyměřený na samé spodní hranici zákonného rozpětí, tedy v trvání 2 let, a s ohledem na její dosavadní bezúhonnost výkon tohoto trestu podle §§ 58 odst. 1 a 59 odst. 1 tr. zákona odložil na zkušební dobu v trvání 3 let, když současně s ohledem na okolnosti případu vyslovil nad obžalovanou dohled, jež spočívá v povinnosti obžalované osobně se v pravidelných termínech

dostavovat k probačnímu úředníkovi (úředník Probační a mediační služby) a poskytovat mu veškerou jim požadovanou součinnost při vytváření a realizaci probačního programu ve zkušební době. Soud má za to, že podmíněné odložení výkonu trestu odnětí svobody s dohledem splní účel trestu a obžalované je tak poskytnutá příležitost k tomu, aby způsobem svého dalšího života dokázala, že svá tvrzení a sliby učiněná před soudem míní vážně a že z její strany šlo skutečně o vybočení z jinak řádného způsobu života. Dále soud obžalované uložil přiměřenou povinnost, aby ve zkušební době podle svých sil a možností uhradila poškozené společnosti způsobenou škodu, přičemž plnění této povinnosti bude ze strany probačního úředníka (a potažmo i soudu) průběžně kontrolováno. Vzhledem k tomu, že obžalovaná se protiprávního jednání dopouštěla po delší dobu a již v minulosti měla jistý problém při hospodaření se svěřenými hodnotami, soud dospěl k závěru, že je zde na místě obžalované uložit i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce spojené s hmotnou odpovědností v trvání 3 let, tedy po dobu uložené zkušební doby.

K trestnímu řízení se řádně a včas připojila s nárokem na náhradu škody ve výši 887.093,36 Kč poškozená společnost [REDAKCE]. Soud přiznal poškozené náhradu této škody a obžalované uložil povinnost škodu v přiznané výši poškozené nahradit, když je nepochybné, že ke vzniku škody došlo v příčinné souvislosti s protiprávním jednáním obžalované.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání k Obvodnímu soudu pro Prahu 2 do 8 dnů od doručení opisu rozsudku. O podaném odvolání bude rozhodovat Městský soud v Praze. Rozsudek může odvoláním napadnout st. zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se přímo dotýká, a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také, protože takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení v předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Podané odvolání musí být ve lhůtě 8 dnů od doručení opisu rozsudku nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu Obvodního soudu pro Prahu 2 podle § 251 tr. řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. St. zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

V Praze dne 1. října 2010

Mgr. Ing. Mária Petrovková
předsedkyně senátu